Ч. 5. Неділя 8 (21) січня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Австро-Угорщина а Сербія.

До внутрішних клопотів нашої монархії прибув новий, заграничний, з Сербією, до котрого причину подала звістна сербско-болгарска унія митова. Весь сьвіт говорить тепер о тім, що австрийске міністерство справ заграничних, що австрийска дипльоматия потерпіла не аби яку поражку і то тим прикрійшу, що то стало ся не в спорі з якоюсь великою державою, але з маленькою Сербією, котра доси в значній мірі була зависимою від Австро-Угорщини. Але не досить того; справу сю підхопили ще й теперішні мадярскі верховоди як Кошут і прихильна мадярскій коаліциї угорска праса та використовують єї тепер против Австриї, стараючись ослабити вплив австро-угорскої монархії на балканьскі краї, ба навіть і віденьска праса не щадить австрийскому правительству докорів за то, що оно далось побити маленькій Сербії. Як прийшло до того, побачимо в слідуючім.

Коли розійшла ся чутка, що межи Сербією а Болгариєю прийшло до унії митової, зажадало австрийске правительство, щоби Сербія відступила від тої унії. Найбільшою похибкою австро-угорскої дипльоматиї, кажуть, було то, що она дала ся заскочити подіям, що не знала, на що заносить ся. Позаяк від сербских делеґатів, які тепер перебувають у Відни в справі сербско-австро-угорскої угоди торговельної, не можна було довідати ся, чи дійстно прийшло до тої унії і якого она рода, то сербский делеґат Міловапович приїхав до Білграду, взяв той договір зі всїма додатками до него і повіз єго до Відня. Але рівночасно привіз він і устну заяву сербского правительства, що коли би тота унія митова мала станути на перешкоді переговорам торговельним, то Сербія готова відступити від неї. Сю заяву принято у Відни з великою радостию і почали студиювати той договір. А треба знати, що сербско-болгарска унія митова єсть дуже обширна і місцями не то неясна, але навіть і двозначна, іменно же в тих точках, що відносять ся до торговлї худобою.

Коли же опісля появила ся в „N. fr. Presse“ заява сербских делеґатів, що сербске правительство готове відступити від тої унії і коли ще білградский кореспондент згаданої ґазети доніс, що то само заявили єму сербский президент міністрів і міністер справ заграничних, підхопила сю справу сербска опозиция і почала дуже остро нападати на правительство. Рівночасно почала і Болгария відгрожувати ся Сербії. В виду того, як і з причини, що австрийске правительство одержало лиш устну заяву сербского правительства, одержав австро-угорский посол в Білградї Чікави приказ зажадати від сербского правительства заяви на письмі, що оно відступить від унії.

Отже посол Чікави вислав до сербского правительства ноту, в котрій каже, що австро-угорске правительство уважає сербску заяву за недостаточну і що Австро-Угорщипа не буде доти вести дальше переговорів в справі угоди торговельної, доки сербске правительство не зложить обовязуючої заяви, що заключена з Болгариєю угода митова не буде підчас переговорів торговельних предложена скупщинї і доки сербске правительство не з'обовяже ся, що в случаю, коли прийде до угоди, поробить в унії митовій такі зміни, які Австро-Угорщина буде уважати за потрібні. Коли же би межи Австро-Угорщиною а Сербією не прийшло до угоди торговельної, то з'обовязаня Сербії стались би безпредметові.

Сербский міністер справ заграничних Антонич, порозумівшись зі своїми товаришами відповів на то ту ноту, що сербске правительство не хоче нічого й чути о відступленю від унії з Болгариєю анї перед заключенем сербско-австро-угорскої угоди торговельної анї по нїй, а готове хиба поробити лиш деякі зміни. Правительство дало болгарскому міні-

2)

Росийскі моряцкі новелї.

(З росийского — К. Станюковича).

В ночи.

(Дальше).

— Ей, наш капітан не допустить до того — сказав Дуткин. — Він чей ще на голову не упав! — І добрий він! Шанує моряків. Коли капітан добрий для моряків, то й єго Бог хоронить... Не дасть єму стратити розум...

— Але перед трема літами один наш корабель, „Трабант“, пропав без сліду. Ти може чув о тім.

— Чув. Кажуть, що ні одна душа не виратувала ся.

— Ні одна; всі до одного потонули підчас того „оркану“ — саме в перший день віздвяних сьвят...

Якийсь час тревало мовчане.

Дуткин був очевидячки під впливом оповідания. Вкінци спитав:

— Там певне пожерли їх риби.

— Імовірно людоїди. Там повно тих людоїдів.

— А що стало ся з їх душами?

— Душі стогнуть, коли зірве ся буря... Молять ся за других... Ти може вже чув, як в часї бурі хтось в мори зойчить... То іменно потонувші душі...

— Знаєш що, Макаров, говорім радше о чім иншім, що ти все оповідаєш о таких страшних і сумних історинх? — відозвав ся нагле Дуткин.

Веселий і живий Дуткин був великим любителем дівчат і не одну з них очарував в Кронштадтї, ба навіть в Брестї завернув голову якійсь молодій Бретонці, прачці. Він любив на суші добре погуляти, хоч впрочім був добрим і точним моряком і не брав за зле свому підофіцирови, коли той часом штовхнув єго. Але тепер був противний цілою душею Макарову, коли він оповідав о таких немилих річах.

Тропічна ніч була така чудна і так аж просила до житя. А тут Макаров нагадував такі річи.

— Не любиш того, що? Ти хотів би все щось веселого? — відповів Макаров, легко усьміхаючи ся. — Так то вже водить ся в нашій службі. Нема нічого гіршого на сьвіті як морска служба.... Головна річ: Росиянин не може привикнути до води...

— То правда.

— На суші о много лїпше.... Там маєш все свій розум. А тут ще кажуть тобі волочити ся по всїляких морях, коли тебе тягне до вітчини.

— Правда — присьвідчив Дуткин. — Коли би була воля, то чи пійшов би хоч один до моряків і то ще на таку далеку дорогу? Але прикажуть... нема що діяти. Слухай!

Макаров нічого не відповів. Задумчиво як перед тим глядів перед себе і єго гадки були далеко, далеко від тої шумячої води.

— Але все таки суть моряки, котрі добровільно зголошують ся до такої сьвітової подорожи — сказав Дуткин. — У нас, кажуть, зголосило ся двох.

— Так, зголошують ся добровільно, і я зголосив ся.

— Ти! — скрикнув здивований Дуткин.

— Так, я! Атже я не потребував іти, мене не покликували. „Воробець“ не належить до нашої ескадри, а я таки пійшов. Я просив о те нашого капітана.

Макаров сказав ті слова тихим, смирним голосом.

— Але ти дурний, Макаров — сказав Дуткин просто. — Сидиш тут і мучиш ся на тім мори, бануєш за краєм, а сам зголосив ся? З якої причини?

— Дурний я був, то правда, але причину таки мав — сказав Макаров значучо. — Причина вже була, брате! — повтаряв.

Кілька хвиль Макаров мовчав, немов би не хотів запускати ся в дальші поясненя, чим обудив в Дуткині найбільшу цікавість.

І справді, яка причина могла єго спонукати, що сам добровільно зголосив ся до сьвітової подорожи? Було вправді на „Воробци“ двох старих моряків, котрі самі добровільно ставили ся, але ті робили вже другий раз подорож довкола сьвіта і були, як то кажуть, „завзятими козарлюгами“. Они нічого не бояли ся і на мори їм незвичайно подобало ся, бо давали там лїпше їсти, кождого дня чарку горівки і крім того лїпше платили, так що висївши на сушу, було за що погуляти.

Але Макаров був не з таких. Тихий, послушний, точний, не показував нїколи надмір-

стерству слово, що предложить скупштині унію з Болгариєю а відступленем від тогоне хоче осьмішитись перед цілим сьвітом. Правительство має надію, що теперішною своєю політикою вдоволить кабінет в Софії і додержить даного єму слова. Рівночасно однакож буде могло вести й дальше переговори торговельні з австро-угорским правительством, або иньшими словами: сербске правительство має надію, що буде могло вдоволити як кабінет в Софії так і кабінет у Відни.

Так отже оперла ся Сербія політиці віденьского кабінету, поставила Австро-Угорщину на рівни з Болгариєю і зазначила свою самостійність. То сталось водою на млин мадярскої коаліциї, котра тепер тим більше зачала виступати против віденьского правительства і тим більше стала доказувати конечність самостійности Угорщини. Кошут порушив сю справу в своїй часописи „Budapest“ і каже там між иньшим: Міністерство справ заграничних задерлось зі Сербією. Оно було незручне, не знало, що лагодить ся в найблизшім єго сусідстві. Той конфлікт доведе до того, що не будемо могли заключити угоди торговельної ані з Сербією ані з Болгариєю. Сербія буде тепер покликувати ся з повним правом на стару тарифу. Впрочім прийде до того, що незаконне правительство установить імовірно за помочию розпорядженя Сель-Керберівску тарифу. То само стане ся з угодою митовою і торговельною а ми (Угорщина) станемо яко держава на рівни з Босною і Герцеґовиною. Фактом позістане, що чим більше перекручують конституцию на всі боки, тим більше край мусить набирати переконаня, що лиш здійстнене гадки независимости може скріпити положенє в краю.

Що же до самої унії митової — каже Кошут дальше — то я уважаю єї радше за справу політичну як економічну. Але яко акция економічна не єсть она зовсім несимпатична для мадярского народу. Мадярский нарід був завсігди переконаний о тім, що то лежить в єго інтересі, щоби держави на балканьскім півострові були независимі і самостійні. Тоті держави самі про себе, що правда, за слабі, але в союзі з собою можуть стати сильні, а на всякий случай на стілько сильні, що могли би ставити опір австрийским і угорским впливам. Балканьскі держави знають дуже добре, що они як раз тепер, коли Росия перестала в гру входити і коли Австрия через упір свого войскового правліня не може рушити ся, не потребують з сеї сторони нічого побоювати ся і що для них настала тепер як найліпша нагода рушати ся й собі. Тоті малі держави користають отже з сеї нагоди і лучать ся з собою. Они зачинають від сполуки своїх економічних інтересів. Той початок знайде своє продовжене на поли політичної злуки. Угорщині ніяке діло до балканьского півострова. Она була у великій мірі противна й окупациї Босни і Герцеґовини. Всяка балканьска авантура була би тепер вельми непопулярна на Угорщині, бо ми тішимо ся, коли балканьскі держави сполучають ся, стають сильні і стремлять до того, щоби забезпечити свою самостійність. То єсть угорска політика і ніяка иньша. Я не займаю ся роз'ясненем економічної справи, бо живемо в часах, коли публичне мнїнє не радо займає ся такими справами. Додаю ще лиш, що незручність спільного міністерства справ заграничних зашкодить і економічно нашій вітчині, котрої судьба від часу заведеня тих відносин, які настали по битві під Могачем, була завсігди такі, що їй завсігди роблено шкоду.

Так отже Мадяри використали зручно справу сербско-болгарскої унії, щоби єї використати против Австриї і австрийского правительства, а Кошут піддобрюючись балканьским державам, старає ся позискати їх симпатию для Угоршини а підбурити против Австриї. Оттак внутрішні невзгодини сполучили ся з заграничними невдачами, щоби ще збільшити той заколот, з якого наша держава вже від довшого часу не може вийти.

Вісти політичні.

Чутка про спарляментаризоване віденьского кабінету. — До ситуациї на Угорщині. — Події в Росиї.

Оногди розійшла ся була чутка, що у віденьскім кабінеті мають настати значні зміни, а то длятого, що президент міністрів бар. Ґавч має намір спарляментаризувати свій кабінет, значить ся постарати ся о то, щоби в єго кабінеті були заступлені всї більші партиї парляментарні. Внаслїдок того мав, кажуть, бар. Ґавч запитувати з німецкої сторони пос. Дершату, з ческої дра Пацака а з польскої ґр. Войтіха Дідушицкого, чи не схотіли би они вступити до кабінету яко міністри без теки. Бар. Ґавч хотів тим ніби то позискати великі партиї парляментарні для своєї акциї виборчої. Показало ся однак, що чутка ся була зовсім безосновна. Пос. Дершата сказав кореспондентови одної з віденьских ґазет, що він приїхав був до Відня виключно лиш в тій цїли, щоби радити з міністерством в справі подїлу округів виборчих. В слїд за тим появило ся заперечене сеї чутки і у Fremdenblatt-ї — ніби півурядовий голос правительства — а наконець заперечено й чутку, мов би то ґр. Дідушицкий мав вступити до кабінету на місце дра Пентака. Мимо того удержуєсь тота чутка, а піднесла єї знову часопись Graz. Tagespost, котра подала звістку, що межи Чехами а Німцями прийшло (?) до порозуміня, а покликанє Дершати і Пацака до кабінету єсть річию постановленою і близькою. Тота сама часопись доносить, що міністерство зелїзниць буде обсаджене німецким послом з Чехії а міністром фінансів стане якийсь молодоческий посол; наконець тека міністерства справедливости або просьвіти має дістати ся якомусь Полякови. Кілько правди на тій вісти, годі нині знати, але здає ся, що й она стрітить ся небавком з запереченем.

З Будапешту доносять, що ситуация на Угорщині стала ся так критична, що вже нема з неї иньшого виходу лиш ужиток самої грубої сили. Мирові переговори Векерлього і Села не довели до нічого і остаточно розбили ся а критичним для цїлої ситуациї став ся минувший понедїлок, которого то дня відбули ся у Кошута збори проводирів всїх сполучених в коаліцию партий а на котрих проект тимчасового правительства похоронено дефінітивно. Правительство — як доносить тепер W. Allg. Ztg. — має намір розвязати парлямент без розписаня нових виборів, скоро би компромісові переговори розбили ся. Правительство предложить коаліциї, щоби ухвалила реформу виборчу а тоді наступило би розвязане палати послів і розписане виборів на основі загального права виборчого. Коли же коаліция на то не згодить ся, — що річ певна, то парлямент буде розвязаний а в урядовій ґазеті появить ся лиш королївске письмо з повідомленем, що король з важних причин єсть змушений відступити поки що від розписаня виборів. Була би се делїкатна форма застановленя конституциї на Угорщині.

Рух виборчий до Думи державної в Росиї вже розпочинає ся, хоч в декотрих сторонах стоїть тому на перешкодї воєнний стан заведений внаслїдок революцийного руху. З Петербурга доносять, що на оногдашнім засїданю делеґатів партиї конституцийно-демократичної з цїлої держави вислухано рефератів Корнїлова, Мілюкова і Гес-

---

ної відваги і ніколи не був моряком, як належить ся. Був звичайним корабельним „матом“.

— Тобі певне в твоїй ескадрі не хорошо жило ся? Певно били? — спитав вкінци Дуткин.

— Ні, брате, не то було. Я був все тихим моряком, не пив, не розбивав ся, аби, знаєш, не брати гріха на душу.

— Але длячогож ти добровільно зголосив ся?

Макаров не зараз відповів; видко встидав ся зрадити перед приятелем свою тайну. Але чи то та пречудна тепла ніч отворила єму серце і наповнила єго бажанєм виговорити ся, чи Дуткин обудив в нїм тілько довіря, досить, що він по кількох хвилях мовчаня відозвав ся вкінци якось торжественно:

— Але гляди, Єґорку, не кажи нікому більше. То тайна.

— Але Ваську... можеш бути спокійний, ми чейже, Богу дякувати, приятелі...

— Ні, мусиш менї присягнути...

— Хрестом сьвятим клену ся!

І Дуткин перехрестив ся три рази поважно і торжественно.

III.

Відтак почав Макаров оповідати тихим, несьмілим голосом, немов би почував ся до якої вини і не зводячи з очий океану:

— Причиною була женщина...

— Женщина? — скрикнув Дуткен зачудований... — Ну, той справді дурний, погадав собі і поглянув не без погорди на товариша, котрий задля женщини міг зробити таку велику дурницю.

— Отже задля моєї жінки.

— Або ти жонатий? Того я не знав.... Маєш єї вже досить? Дивно — сказав Дуткин, хитаючи головою.

— Цілком ні... Як можеш щось такого говорити — відповів Макаров майже наляканий. — Я єї навіть дуже люблю і ми жили з собою в згоді, як належить ся... Я би єї був ні за що в сьвіті не покинув. — Добра, розумна жінка, гладка, хороша, здорова, одним словом, жінка хоч куди... Лиш трохи за богато має „характеру“, любить верховодити, впрочім не має ніякої хиби.

Так описав Макаров свою жінку, очивидячки засоромлений і вагуючи ся, аби приятелеви не зрадити своєї любови до неї. Мимо того голос моряка звучав незвичайно тепло і зворушливо і вказував на єго чувства.

— Отже так, брате. Коли она сего лїта довідали ся, що „Воробець“ вийде в подорож довкола сьвіта, почала мене мучити: „Проси і проси, аби тебе взяли! Менї, очевидна річ, жаль тебе, але ціле наше житє від того змінить ся. Ти — каже — трохи ощадиш, вернеш до дому з грішми і нам стане ліпше... Вложимо гроші в склеп — бо она добра купчиха — додав з одушевленем — а так ми мучимо ся і мучимо ся... Я вже не можу довше стерпіти.. май милосердіє над твоєю бідною жінкою...“ — І я таки мушу сказати, що менї дійстно дуже жаль єї.

(Конець буде).

сена в справі участи в виборах до думи державної. Всї референти доказували, що партия повинна взяти як найбільшу участь в виборах. Постановлено також видавати часопись яко орґан конституцийно-демократичної партиї.

З важних змін, які тепер настають поволи в Росиї, треба занотувати, що правительство лагодить право, котре має обмежити величину посїлости ґрунтової, а пісдя котрого не вільно буде посїдати більше землї, як то постановить закон. Вся посїлість ґрунтова має бути подїлена на велику, середну і малу. — Урядово оголошено, що зносить ся оставлену шлїссельбурґску вязницю, а още ждена через то сума має бути ужита на скріплене корпуса жандармериї. — Успокоєне Лотишів в Лївляндиї поступає борзо наперед, але пиняво в Курляндиї; в послїднім тиждни арештовано тут 20 проводирів революцийних а 8 убито.

Новинки.

Львів, дня 20-го сїчня 1906

— **Сьвято Богоявления Господного** обходжено вчера у Львові зі звичайною торжественностию. По богослуженю в Преображеньскій церкві при улици Краківскій, котре відправив Вирсоєв. Митрополитрополит Шептицкий в сослуженю крилошан і численного духовеньства, відбуло ся в Ринку сьвячене води. При тім торжестві крім духовеньства були присутні: Е. Е. п. Намістник гр. Андрей Потоцкий, президент міста п. Михальский, численні представителї властий державних, краєвих і войскових і товпи вірних. В торжестві взяв участь один баталїон 15 полку піхоти з музикою і давав припасані сальви. В торжественнім походї, який відбув ся довкола рипку, виступили братства всїх львівских церков парохіяльних. Торжество скінчило ся около $11^{1}/_{2}$ години в полудне.

— **Ювилейна вистава огородничо-пчільничa у Львові.** Сего року обходить „Сполучене галицке товариство огородничо-пчільниче" 30-лїтний ювилей свого істнования і з тої причини урджує в осени ювилейну огородничо-пчільничу виставу.

— **З господарского тов.** „Сільский Господар" у Львові. З причини резиґнациї п. Вол. Федоровича з голови товариства „Сільский Господар" у Львові уконституовав ся видїл того-ж товариства на ново і на засїданю 27 грудня м. р. вибрав на голову о. Тому Дуткевича, котрий на місце уступившого п. В. Ф., покликав до видїлу з помежи заступників п. Гайдукевича, управителя школи в Замарстинові. В дальшім ходї засїдания ухвалено: 1. Засїдания мають відбувати ся в перший четвер кождого місяця з виїмком послїдного засїдания, яке з причини сьвята відбуло ся дня 10 сїчня. Коли б показала ся потреба частїйшої наради, має ся повідомити членів видїлу. 2. Заложити школку дерев овочевих у Львові або в найблизшій охрестности. 3. Видавати господарку часопись, яко орган товариства. 4. Подїлити працю помежи членів видїлу. 5. Спровадити для членів насїня риґского і распавского льну. 6. Порішено деякі внутрішні справи товариства. Засїдане 11 с. м. для браку комплету стало лиш довірочною нарадою. Примічає ся, що необходимим услівем розвою і успішної дїяльности товариства є закладане філїй товариства, що по части декуди і дїє ся, але в дуже повільнім темпі, а час втїкає. Просить ся проте П. Т. Родимцїв, хотяй в нинїшній хвили наші уми звернені куди инде, не спускати з ока і сеї справи. Потрібні примірники статута пришле головний видїл на жадане відворотною почтою. — Адресувати: дім „Просьвіти", Ринок 10.

— **Дрібні вісти.** Гр. Володислав Баворовский набув добра Ясенів горішний коло Жабя в просторі поверх 13.000 моргів і примежні добра на Буковинї Путилів, Усте-Путилів, Яблоницю, Довгополе, Тороки, Мареничі, Конятин і инші в просторі також 13.000 моргів, разом в просторі поверх 26.000 моргів від німецкої спілки акцийної для деревних виробів і парових тартаків. — З днем 15 сїчня с. р. отворено в Луцї, самбірского повіта, при істнуючім там ц. к. урядї почтовім, стацию телеграфу з обмеженою службою денною. — Першим членом-знатоком державної комісиї до лїценцийонования приватних стадників на повіти Ланьцут і Переворск іменовало (на представлене повітових властий) ц. к. Намістництво о. Дениса Венгриновича пароха з Кречович. — Дирекция „Ризниці" відкриває трету філїю в Перемишли в льокали напротив монастиря Францішканів. — В Берлинї помер бар. Ріхтгофен, секретар державний. — В Празї арештовано онодї редактора анархістичного органу „Omladina", а в Жіжкові увязнено иншого редактора такої часописи.

— **Фальшиві доляри.** На жадане віденьскої полїциї арештовано передвчера в Будапештї за розповсюднюване фальшивих долярів якогось Соломона Веста з Амстердаму і техніка Кароля Рихлиньского.

— **Крадїж динаміту.** З Перемишля доносять: Онодї привіз тягаровий поїзд для войскових цїлий потрібний динаміт, замовлений в Бізенав. Коли поїзд прийшов до Перемишля, замічено, що при вагонї була нарушена пльомба, а двері отверті. По дальшім розслїдї пересьвідчено ся, що не стає одної півтораківлевої пачки динаміту, котра була уміщена в більшій коробцї. Заряджено сейчас глядания.

— **Братоубийники.** В селї Бжезє коло Кракова в часї суперечки побили два братя Вінкентий і Франц Войташки свого 64-лїтного брата Михайла так сильно, що той в коротким часї в наслїдок того побитя помер. Обох Войташків арештувала жандармерия і відставила до слїдчої вязницї в Кракові.

— **Убийство для рабунку в поїздї.** З Женеви доносять: В поїздї, що ішов до Женеви, убито властителя женевского курсалю Дурела, котрий мав при собі 350.000 франків. Убийники підрізали єму горло, а труп викинули на шини. Передвчера арештовано двох молодих людий, Марца і Жорка, яко підозрілих о то убийство.

— **Про розрухи селян** на росийскім Подїлю пишуть: В селї Магерівцї над Збручем на росийскім боцї, селяни впали до двора і розігнали службу. В селї Макові то само стало ся. Дідичі з цїлої охрестности утїкають за границю. Галицкі жиди, котрі купили ліси на росийскім боцї, не можуть їх рубати, бо тамошні селяни проганяють рубачів. Властитель Гукова, Садовский, поїхав до Каминця подільского, просити губернатора о поміч. Жиди утїкають гуртом за границю без пашпортів, а немало з них попадає в руки граничної сторожи.

— **Конкурс.** Головний видїл Товариства „Просьвіта" у Львові розписує конкурс на стипендийну запомогу в квотї 240 К імени Теодора Качали, сина Григория, бувшого господаря в Фирлєїві. Та запомога призначена для сина селянина-господаря рускої народности, ученика середних шкіл або студента унїверситету, з цензурами в сьвідоцтві переважно відзначаючими, взглядно добрими кольоквіями. Подання з долученими сьвідоцтвами науки і сьвідоцтвом убожества, виданим від гр.-кат. уряду парохіяльного та потвердженим громадскою зверхностию, вносити належить до головного видїлу Товариства „Просьвіти" у Львові (Ринок ч. 10, 1. поверх) найпізнїйше по день 15. лютого 1906 р.

— **Дивак чи ошуканець?** Перед двома роками арештовано в Кракові фальшивого авскультанта Путиру або Полотиньского, котрий на основі підроблених документів, маючи ледве елементарне образоване, зістав іменований судовим авскультантом. При нїм найдено тоді много геральдичних книг, записок і підроблених документів визначних родів. На основі осуду лїкарів-психіятрів пущено тоді Путиру на волю. Онодї арештовано єго другий раз у Львові, де був дигтарем в гал. Касї ощадности і називав ся Янушом Вроньским. Арештоване наступило наслїдком сфальшовання метрики. Тепер найдено у него знов геральдичні підручники, ріжні підроблені печатки іт. п. річи, потрібні до фальшовання документів.

Телеґрами.

Відень 20 сїчня. Угорский президент мінїстрів бар. Феєрварі був нинї о 11 год. перед полуднем на приватній авдиєнциї у Цісаря.

Берно 20 сїчня. Сойм моравский відрочено.

Париж 20 сїчня. Вчера вечером відбули ся збори при участи 2000 людий, на котрих обговорювано справу марокканьску. Жоре звалював одвічальність за всї трудности на Дельказса, признавав Нїмцям повне право і висказав гадку, що можна було непорозуміне залагодити, коли би правительство звернулось було о раду до держав інтересованих в Марокку. Але деякі капіталїсти анґлїйскі раді би підбурити Анґлїю і Францию против Німеччини. Тоті маневри дають причину до занепокоєня. Наконець ухвалено резолюцию протестуючу против тайної дипльомациї і заявляючу, що зібрані готові все зробити в цїли удержаня мира.

Петербург 20 сїчня. В місті Сизрани (симбірскої ґубер.) оголошено воєнний стан.

Черкаси (київска ґубер.) 20 сїчня. Селяни місцями рабують дворскі ліси і розганяють дворску службу. На місце непокоїв вислано драґонів і артилерию в цїли заведення порядку.

Тульон 20 сїчня. Нинїшної ночи розліплено на брамах арсеналу і иньших будинках войскових відозву противвойскову.

Константинополь 20 сїчня. У войску Ахмеда-паші в Ємені вибух так сильний епідемічний тиф, що число вояків в декотрих баталїонах зменшило ся до числа в компанії.

— **Цїна збіжа у Львові дня 19 сїчня:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·20; жито 6·— до 6·15; овес 6·20 до 6·40; ячмінь пашний 6·20 до 6·50; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 11·50 до 11·75; льнянка —— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·—; вика 9·— до 9·50; бобик 6·20 до 6·40; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 60·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 22·— до 28·—.

За редакциєю відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).